

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** 8 rals, **Cuba** y **Puerto-Rico**, 16 rals, **Estranger**, 18 rals.

LO TRASTO.

El cops m' hi preguntat: «Veyám per qué es al candelero D. Anton? ¿De qué serveix? ¿Qué representa? Y agafa la qüestió y la tomo y la miro, y no 'n puch treure l' ayua clara.
Es més, desafío á l' home més espavilat, a un nome de aquells que tot s' ho explican, perque 'm donga sobre 'l particular una resposta satisfactoria.
Ab l' advertencia que si algú m' arriba á convence 'm faig canovista.

En tots los païssos del mon los homes que ocupan lo primer lloch de la nació tenen una idea per realisar.
A Inglaterra 'ls liberals y 'ls conservadors, los *wighs* y 'ls *torys*, turnan en lo poder. Aquells fan lleys y reformas y 'ls últims las soïdan. Los primers donan l' impuls, los segons lo dirigeixen. Lo gefe de cada un de aquests dos partits puja al candelero sempre que las circunstancias ho reclaman y 'l país ho abona.
A Alemania, en Bismarck encarna l' idea de l' unitat de aquella nació.
A Fransa, Thiers es duraut molt temps l' escut de la República y Gambetta 'l consolidador de la mateixa. Ferry segueix avuy encare las petjadas del gran patriota.
A Italia no hi ha ministre, ja siga roig, ja siga blanc, que no tinga l' idea de sostenir l' unitat de aquell poble.
Per tot arréu, los governants simbolisan una idea, un pensament, un principi.
¿Y aquí á Espanya?

Lo mónstruo, á l' any 75 podia dir:—Jo soch la Restauració.
Llavors podia alegar que hi havia carlins á la montanya, filibusteros á la manigua, intranquilitat en los esperits.
Podia dir, exagerant una mica, que 'l cadáver de la Revolució de setembre estava per enterrar y qu' era precis donarli sepultura, per evitar que d' ell se desprenguessen miasmas é infeccions perjudicials á la salut y al repós de las classes conservadoras.
Y en nom d' aquestas y per obra y gracia de las bayonetas de Sagunto, estava en lo cas de fer y desfer, segons la mida del seu gust: podia destruir la legalitat revolucionaria, y alsar una nova legalitat. Després de tot tenia 'l dret de la forsa.

Lo pronunciament de Sagunto se havia fet á benefici seu.

Era una personalitat, representava una idea, personificava la Restauració.

Però ¿y avuy?

¡Oh! Avuy no representa res enterament.

No representa la llibertat perque qui ha contret la costum de profanarla es impossible que la representi.

Si pretén representar á la reacció, 'l titol de liberal que s' adjudica, hi es de massa, y per altra part lo partit moderat té mil voltas més rahó qu' ell per representarla.

¿Representa per ventura á la monarquia restaurada? Si aixis fós, no s' hauria entretingut desballestant als partits liberals dinástichs; no hauria fet renyir á l' esquerra contra en Sagasta, ni á n' en Sagasta contra l' esquerra; no provocaria la desesperació dels uns y dels altres, ni 's permeteria 'l joch perillós de arrebatat districtes als uns y de deshonrar als altres oferintlos 'en.

Un verdader amich de la monarquia restaurada, procuraria atreures lealment á tots los partidaris de aquesta monarquia, y 'l mónstruo véu rivals per tot arréu y procura destruhirlos y aniquiliarlos.

¿Representa l' ordre y la tranquilitat?

No, tampoch. Avants de qu' ell pujés los partits republicans proclamavan los temperaments legals, y ell los llenca de la legalitat, y á cada moment parla de donarlos la batalla, y l' unió republicana que avants era reputada un somni, cada dia está més próxima y es mes inevitable.

¿Representa la ley?

¡Pobra ley! Si no la toca que no la destrueixi ó la falseji, avuy destituhint ajuntaments, demá baldant á la premsa á multas; are alentant y reforsant per tot arréu lo caciquisme; després font de las eleccions l' escándol dels escándols.

Y donchs ¿si no representa la reacció, ni la llibertat; ni la restauració, ni la monarquia; ni la tranquilitat, ni l' ordre; ni la ley ni la justicia, ¿qué representa?

Avuy 'n Cánovas es una perturbació permanent, es un trasto inútil.

Es induptable que sabrá fabricarse unas còrts y reunir nna majoria inmensa, colossal, tant que las oposicions no treurian un sol representant, per mica qu' ell s' empenyés en que tots los diputats fossen de la seva clicca.

Però es comediant: vol que la comedia tinga una mica de interés, y busca comparsas.

Ey entenémnos: interés per ell y pèls seus, no pèl país cada dia més displicent y apátich, cada dia més allunyat de la vida política, escarnit, fastiguejat, decaygut, que moralment ja ho ha enviat tot á la porra.

Are no més falta que procedeixi de igual manera materialment.

Y creguin que hi procedirà.

Es impossible que 'l mónstruo duri. Los trastos inútils s' arreconan.

P. K.

CORRESPONDENCIA EXTRANJERA.

Xauça borda, 2 Abril de 1884.

ARÍSSIM director: No extranyi que hagi passat tant temps sense donar senyals de vida ni enviarli la més petita carta. Tot ha sigut efecte d' una calaverada mèva.

Vaig tenir la ocurrencia de volguer escriure en un diari—perque ha de sapiguer que en aquest país ja comensa á haverhi periódichs,—y de *la noche á la mañana*, ab motiu d' un cert article, ván venir á agafarme portantme tot dret cap á la presó, en la qual he estat hasta avuy, després d' haverse convensut lo jefe de la nostra tribu de que l' article en qüestió no era precisament obra mèva, sinó que jo l' havia copiat d' un llibre d' aná á missa.

Com vosté compendrà, tant bon punt m' hi vist llibre, hi anat á donar las gracias al cacique per no haverme penjat del tronch d' una palmera; pues en aquestas apartadas regions es la cosa més senzilla donar los despatxos á un ciudadá, sobre tot tractantse de delictes d' imprenta y crims parecuts.

Fora d' aquest petit incident, aquí tots bons y sens novetat.

Aquestos dias hi ha hagut un gran traspals ab motiu d' una conspiració descuberta per la autoritat, y de la qual sembla que ja se 'n tenian noticias desde fa tres anys. Jo no estich en l' intringulis de la cosa; pero de públich s' explica 'l descubrimient d' aquest terrible complot de la manera sigüent:

Lo intendent general de la nostra tribu, qu' es un indio molt vell y molt repatani, passava las nits sense poguer aclucar l' ull. Un rumor misteriós lo desvetllava, y tota la nit sentia anar de una part al altra del quarto una especie d' animallet com si fos un ratolí.

Y un ratolí era. Encara qu' es guerxo vá poguer conéixer, y un vespre que l' home estava preparat, comensa á perseguir la bestia, disposat á donarli cassa.

Lo ratolí puja per munt, l' intendent també, lo ratolí baixa per vall, l' intendent lo mateix; y aixis, rodant y tornant á rodar, l' animal se fica á dins d' un rebost que feya temps que no s' havia obert.

La clau estava al pany: l' indio, donant probas d' una decisió extraordinaria, obra la porta y... ¿qué véu?

Mitja dotzena d' archs, dos manats de fletxas, quatre mànechs d' escombra y un barril de sardinas escabetzadas.

Ja veu vosté, estimat director, que 'l complot era terrible.

Lo govern vá fer posar sobre las fletxas als cossos de la guarnició, obrint desseguida una informació amplissima que ha donat molta llum sobre l' assumpto. Es cert que no s' han pogut pescar als autors del delict; pero 'l govern no té cap dupte sobre la significació d' aquells trastos. Los archs son archs, las fletxas son fletxas y las escombras son escombras: aixó es clá com la llet de cabra.

Lo únich que fins ara no se ha pogut explicar,—y aixó preocupa molt als caciques,—es l' objecte que pot tenir lo barril d' escabetz. Però vosté no passi cap

ansia: si acás s' averigua alguna cosa, ja l'hi enviaré á dir, encara que signi telegráficamente.

D' un altra animalia tinch que donarli compte. No sé si recordarà que anys endarrera unas quantas tribus de las més salvatjes y xatas d' aquesta comarca, varen sublevarse ab la excusa de que nosaltres portavam las plomas del penatxo massa vermelles y que alló era un peccat.

Per fi de festa, y després d' un cúmul de peripecias que ara no l' hi puch explicar, un jefe dels més pintorescos del país va encarregar-se d' apaciguarlos, y per medi de cigarrets, miralls y carmetios, pareix que va domesticarlos fentlos deixar las eynas á recó.

Pues bé; ¿creurá vosté que ara aquesta gent s' ha apoderat dels destins del país, escalant las alturas del poder entre la sorpresa de la nació qu' encare recorda escandalitzada las gracias d' aquestas hordas y lo que 'ns vá costar reduhirlos á la obediencia?

Aquí no es moda plorar: d' altra manera ja l' hi juro jo que 'l país aviat semblaria un mar ab las llágrimas que llensariam al contemplar tantas miserias.

Observo que hi anat á parar á un terreno molt trist: un altre dia ja parlarém de cosas més alegres.

Estigui també: ja sap que pot disposar de son invariable amic

FÁSTICH-FAN.

P. D. Avants de cloure la present hi fet indagacions sobre la conspiració, y 'm diu una persona d' entera confiança que lo del barril de escabets continua sumit en las sombras del misteri. Algú, ab tot opina que vol dir que 'ls caciques seran també escabetsats.

FÁSTICH-FAN.

En la fábrica de Pons (a) Serrano (Manresa), va celebrarse la festa dels Dolors, havent anat á demanar á uns frares caputxins que hi anessin á fer una predicá.

La Montaña de Manresa publica aquest fragment del sermó:

«Aqueixos homes de la societat que us pentabanen dihentvos que fora d' aquest mon no n' hi ha un altre, ¡ay de vosaltres que creguéu ab ells! perque ja s'abén que del treball surt lo descans, y que hem de treballar per la trista vida suant sanch y aygua, com va fer Crist; perque un gandul no pot entrar al cel, perque hasta Jesús també era obrer; hasta las bestias han de treballar; pero no tenen coneixement ni enteniment per ferlos compendre lo que fan; y sols las bestias morta la cuca mort lo brí, y 'ls obrers á qui han de créure es al seu Patró y als seus representants»

«Diu que 'ls ganduls no poden entrar al cel? Donchs, francament, m' agradaria saber com s' ho faran los frares per entrarhi.»

Ja no persegueixen solzament als periodistas.

Un jutje de Galicia ha encausat al Director del Eco de Orense y á la seva senyora.

«¡Aixís, aixís!... És necessari perseguir als periodistas y á las sevas familias: á ells, á las sevas esposas, als seus fills y á tota la parentela fins á la quinta generació.»

Després que l' han afartat, un periódich ministerial de Madrid dirigeix lo següent piropo al poble espanyol: «Lo poble nascut per obedir, no pot reynar; nascut per ser governat no pot dictar lleys; nascut per ser protegit y ensenyat, sempre, en tots los climas y en mitj de todas las civilizacions, permanece candido, ignorant, débil, pupilo, incorregible, idiota.»

Verdaderament, si 'l poble espanyol no fós un idiota, no consentiria que aquest mal agrahits visquessen á costa del seu suor.

En Mañé defensa 'l decret Pidal, prohibint que 'l diumenje se treballi en las obras públicas.

Escott, Sr. Reparos: ¿Sabria dirme vosté per qué fá repartir lo Brusi del diumenje? ¿Qué per ventura 'ls seus repartidors no son católichs?

Escollin, escollin, qu' es edificant.

Hi ha á Lorca una mestra, que fá tres anys que ve cobrant sou, lloguer de casa y gastos de material, sense que haja anat un sol dia á la classe.

Hi havia á Murcia un inspector zelós y honrat, que tractava de obligar á la mestra á pendre possessió del seu càrrech.

Hi ha á Madrid un ministre de Foment que ha declarat cessant al inspector.

Y finalment, hi ha un inspector nou que lo primer que ha fet al arribar á Lorca, ha sigut anar á posar á casa de la mestra que cobra y no treballa.

«No hi ha á Espanya cap poeta per posar en vers aquesta historia de moralitat y dedicarla á n' en Cánovas?»

No més falta averiguar una cosa. Si la mestra de Lorca es guapa.

Moralitat católica:

Durant la Senmana Santa, en la catedral de Zaragoza cantan cada any un Passio de molta historia. Un soldat aragonés que anava ab Carlos V, al saquejar á Roma va apoderarse 'n, regalantlo al tornar á Espanya á la catedral de la seva terra.

Y are s' alaba á Déu ab lo producte de un robo sacrilech.

Y fá més de trescents anys que dura.

Continua 'l director del Brusi publicant un article cada diumenje contra la República y 'ls republicans.

«Y jo que 'm creya que la República era mortal.... y que dels republicans, desde que van declararlos ilegals, no se 'n cantava gall ni gallina.»

«Pero á la quenta pot succehir ab ells alló que deya 'l poeta:

«Gozan de buena salud Los muertos que vos matais.»

«Quánta decadencia! Per tot arreu se presentan candidats conservadors ó fusionistas ó esquerrans, que tant res de bó son los uns com los altres.»

Y á prefeix de las eternas qüestions de localitat, hi ha republicans que apoyan als uns ó apoyan als altres, esperant la protecció del que triunfi.

Condemnem ab tota energia semblant procediment. Todas las fraccions republicanas, al menos á Catalunya, han adoptat 'l abstenció, y 'l abstenció no autorisa per anar á favorir á un candidat monárquich siga 'l que 's vulga.

Ja que no hém de treure cap diputat dels nostres, convé que traguém ben neta 'l honra de la nostra bandera.

Diu un telegrama de Madrid: «Antes de las elecciones vendrán los gobernadores á recibir instrucciones.»

De manera que si 'ls gobernadors no resultan instruhits en materia de habilitats electorals, no será pas per falta de instruccions.

A Cahors (Fransa) acaba de inaugurarse 'l estatua erigida á n' en Gambetta per subscripció pública.

L' immortal patriota, extén la ma esquerra, senyalant la patria en peril y apoya la dreta sobre un canó d' artilleria.

Han assistit al acte de l' inauguració 'l president del govern y 'l general Campeonon, havent pronunciat discursos ensalsant lo patriotisme del eminent republicá, mort per la patria; pero viu y ben viu per sas virtuts y per sos exemples en lo cor dels francesos y de la democracia universal.

«¡Gloria á Gambetta y al poble que sab honrarlo!»

CARTAS DE FORA.—Los republicans del Vendrell han fundat un centro, en lo cual hi caben tots los que professan ideas republicanas. Continú desd' are ab 'l apoyo decidit y entusiasta de la CAMPANA DE GRACIA.

Lo rector de Olesa va pendre de las mans del noy que las ven lo paquet de la CAMPANA y de l' Esquella. Bè es veritat que al cap de un hora va tornals'hi. Pero vamos á veure qué diria 'l rector de Olesa si algun divertit l' hi prenguéss lo cale á l' hora de dir missa? ¿Qué no sab que tothom s' ha de guanyar la vida?

Passava la professó del diumenje de Rams per davant del Palacio episcopal de Tortosa, y en lo moment de desfilat lo misteri de la cena, 'l bisbe y uns quants canonges y capellans, sense treure 's la teu a ni 'l casquet s' estavan desfent de riure desde l' balcó. ¿Se reyan per ventura de la bona fé dels seus feligrisos!

Preguntas que dirigim al rector de Bañeras (Arbós). «Es cert que una persona qual pare va comprar un camp que era de l' iglesia, fá mes dedos anys que solicita 'l permis per casarse y vosté no l' hi vol dar, si no torna 'l camp ó 'l seu import? ¿Es cert que en aquest camp s' hi han fet algunas casas y vosté excomunica als vehins que las habitan? Tot aixó indicaria molta codicia y molt poca religió.»

¡ELECCIONES!

LO GOVERN.

«Atenció! En pau y alegría, y ab tota la pompa usual, cito al cos electoral per tal hora de tal dia. Igualment s' ordena y mana als nostres gobernadors, que deixin fé als electors tot lo que 'ls dongui la gana.»

La justicia bril'ará libre de trampas y vels: per lo tant, fora recels, pit á l' aygua, y ¡a votá!

Lo FUSIONISME.

En mitj de la barreja més impura de atropellos, coaccions y altres horrors lo govern, ab olímpica frescura, convoca als electors.

«Hi haurá algu que veient tantas mentidas tingui ganas de perdre 'l temps votant? Primero deshonradas que nacidas aquestas corts serán.

La dignitat, l' honor de la bandera, lo deber... tot nos diu que 'ns obstringuém, pero ¿ho hém d' escollar? ¿De cap manera! ¡Votém amichs, votém!

LA ESQUERRA.

S' acosta 'l gran moment, a eria y preparemnos: hem d' assombrá 'l país ab un triunfo tremendo.

Veyám, contémnos bé: ¿quántos som, poch més ó ménos? ¡Catorze! ¡Estém pendants! ¡som lo mateix que cero!

Corrém cap á Madrid, depressa, espavilémnos: aném á buscá 'l vot de don Paco Romero.

Los MUNICIPALES.

«Ya sabes la cosa, Xuan? —No sé qué vols dí: segons... —¡Que van á hacer elecciones, creo la semana entrant! —Buena y qué?— ¡Pues se ve bien! ¡que estarem muy ocupados! —¿Com?— ¡Votant por todos lados... —¿Nosaltres?— ¡Naturalment! —¡Ah, tens rabó, vatúa nadal! Ja tinch present la otra vez... —¡Y jo! ¡no te digo res! ¡voté veintiuena vegadal!»

Los CONSERVADORES.

«¡Ah, salao! ¿qui 'ns empeta la basa? Som los amos de la situació: lo país vá á votar, mes... ¿qué importa? ¡Lo país es tant manso y tant bó! Seguit sempre la práctica antiga, votará 'ls que 'l govern l' hi dirá; de manera, que en bonas paraulas, lo congrés casi bé está fet ja. —¡Oh! Per ser diputat no fa falta conquistarse cap circunscripció... basta sols l' amistad poderosa del ministre de gobernación.»

LA CARLINALLA.

Tenim un ample camí expedit: té 'l trabuch, désal, y ¡au, á Madrid! ¿Qui fa llensarnos camps á través, si ara 'ns convidan per 'na al congrés? ¡Viva la gracia! ¡viva la sal! ¡viva la astucia del gran Pidal!

LA VERDADERA DEMOCRACIA.

Serena y ab tranquils passos seguia 'l camí trassat: truco á la Legalitat, y m veig la porta pels nassos. Ja que 'm plantan al carré, y m trobo las mans lligadas y las lleys... escabetsadas... ¿que haig de pensar? ¿qué haig de fé? ¡Llamé al guerro y no me oyó, y pues sus puertas me cierra, de mis pasos en la tierra, responda el guerro, no yo.»

C. GUMÁ.

Julio Garnier es un notable pintor francés. Temps endarrera va pintar un quadre d' o titolat: Le Roi s' amuse. (Lo rey se diverteix) que va cridar extraordinariament l' atenció.

Aquest any ha presentat un quadre á l' Exposició titolat: Le Pape s' amuse (Lo Papa se diverteix), y 'l jurat no l' ha volgut admetre.

Representa al Papa Alexandre IV contemplant, en companyia de sos fills César y Lucrecia Borgia, un ball de donas puas.

«Y encara diran de la immoralitat de aquest temps: ¡Avuy no es possible pintar af' ohi lo que avants se feta al natural!»

L' esquerra de Barcelona està dividida y esmicolada. Cada fracció té 'ls seus candidats y 'ls seus jefes. Candidatura dels uns: D. Joseph Carbonell, D. Joseph Feliu y Codina y D. Joseph Bosch y Serranima. Tres Josepchs que triuflaran sens dupte la senmana dels tres dijous. Candidatura dels altres: D. Joseph Bosch y Carbonell. Es a dir, un altre Joseph. Y are 'l govern que trihi.

¿Afont es actualment lo rey de las húngaras? Revela un periódich que aquest dia lo van véure a Roma, acompanyat de unas espanyolas. Húngaras, espanyolas, francesas, italianas... Es com el Joven Telémaco. «Le gustan todas en general.»

La Correspondencia, per explicar lo burro qu' es aquest minyó, assegura que ni menos sab coneixe l' hora dels rellotjes. Sens dupte serà per aixó que sempre está a tres quarts de quinze.

Temps endarrera va morir a Alcoy un sant varó, un pelegrí italiá, maníatich, que anava pel mon, descals, brut, menjant herbas y bebent aygua clara. Naturalment, un bútxara per l' istil ha de anar al cel. Pero també es de créure que al arribari la gana 'l volaria, y que allá dalt se sentirian crits per l' istil: —¡Sant Antoni, ojo al porquet! —¡Sant Joan, ojo al hé! —¡Sant Pere, ojo al gall!

Una pregunta y una resposta: ¿Entre l' amor y l' amistad de una dona, hi ha alguna diferencia? —Si, senyor: l' amistad de una dona es un cataplasma, y l' amor un sinapisme.

Un periódich de Madrid ha publicat lo següent telégrama: «Porto, 12, 8 32 nit. Tony siempre muchos deseos de volver a Madrid.—Tony Grice.» Si hagués estat a la nostra má, hauriam respost al célebre clown:

«No se moleste: desde principio de año tenemos contratado al payaso Antonet por toda temporada.» Verdaderament, avuy en Tony Grice al costat del Antonet es un insecte al costat de un mónstruo.

Historia de una conspiració que va descubrirse a Fransa, molts anys endarrera, quan no hi havia allá encare la República y si un govern molt semblant al que avuy tenim a Espanya.

Lo femut conspirador era un fabricant de aparatos ortopédichs, braguers, cotillas y altres adressadors per l' istil. Entre altres objectes sospitosos, se l' hi va trobar una llista ab vuytanta noms é indicació del seu domicili.

Naturalment, van anarlos a agafar, y quan lo jutje ana per péndre'ls declaracions, se trobá ab vuytanta geperuts. Tots vuytanta eran parroquians del ortopedista.

Al últim en Martos ha renunciat a dirigir un manifest als seus electors valencians: Y ha fet bé. Aixís s' estolvía papé y tinta. Després de tot, los electors, en Martos no 'ls té a Valencia, sinó a la lluna de Valencia. Y ahá si que no necessitan manifestos.

Un eco de la quaresma: —M' han dit que 't casar, Manelet. —Y es molta veritat. Me caso lo dissapte vinent. —Y gosar a casarte en un disapte de quaresma?.. —Qué té de particular... ¿No sabs que 'm caso ab una dona molt magra?

A l' Ateneo de Madrid cada dia hi ha disputas. Nota: presideix l' Ateneo de Madrid D. Antonio Cánovas del Castillo. A l' Academia de Jurisprudencia aquest dia fins va haverhi bofetadas. Nota: presideix l' Academia de Jurisprudencia don Francisco Romero Robledo. ¿Qué ben retratats quedan los homes de l' ordre y de la tranquilitat!

Fa cosa de quinze dias va haverhi a Valls elecció de regidors. Després del escrutini, un cop posadas las llistas dels que havian votat a la porta de la casa consistorial, un vehi va encaminarse a las oficinas del municipi y comensá a regirar tots los recons mirant y remirant, fins

per sota de las tau'as, fins per dintre de las paneras dels papers inútils. —Pero ¿qué busquéu, company? —Deixéume estar... deixéume estar. Y anava buscant tot atrafegat. Després de molta estona de bucar inútilment, va dir: —Hi vist que 'l meu pare, mort ja fa algun temps, ha vingut aquí a votar. Si per una casualitat lo veyan, ja farán lo favor de dirli que vinga a casa desseguida que l' estém esperant per dinar.

Al Sr. Godo redactor de la Dinastia l' hi han donat un empleo de 3.000 pessetas. Bon profit y que duri tant com puga. Pero tinga present una cosa. Que després dels godos, venen los árabes.

Estich molt trist, no puch ferhi més. Corra la véu aquests dias de que 'n Cánovas se retira, y diuhen qu' en Romero Robledo será l' amo de tot. Lo Mónstruo a la quienta vol fer com en Bismarck: retirarse y sortir únicament en las grans ocasions. No está content ab ser amo, ni ab ser Déu: vol ser Sant Cristo. Sant Cristo gros.

¿Sabrian dirme qui es un tal Sr. Labajos? M' han dit que 's diu Roch y que 's presenta candidat per las Aforas. Tal hi va que no s' ho créu. Y a tenor de la comedia de aquest titol l' hi dirém: «¿Afont vas Roch, tant enramat?»

Y no 's creguin, l' altre dia al arribar a Barcelona van anarlo a rebre catorze carretetas. Per lo tant es de créure que si no 'l coneixen las personas, hi ha vinti vuit caballs que 'l segueixen.

¿Es veritat que 'ls esquerrans de la provincia de Barcelona, a cambi de un parell d' actas de diputat, se comprometen a apoyar al govern en las próximas elecciones de senadors? No sería gens estrany, porque ja fa temps que 'ls esquerrans se senyan ab la ma esquerra.

Un miracle que ha succehit a Caldas de Montbuy. Pochs dias avans de la semana santa va morir lo rector de la ermita del Remy, en la qual, lo dijous sant, si hi acostumava a fer un monument magnífich. Donchs bé, aquest any, va tancar-se l' ermita per ordre del rector de la parroquia de Caldas, que sens dupte no vol qu' en materia de monuments ningú l' hi empeti la basa.

Y vels'hi aquí que dos pajesos que duyan ciris a la verge van trobar las portas tancadas, sentint a la part de dintre una véu llastimosa que deya: —Obriu, obriu, obriu.

Era la Mare de Déu que 's queixava. No l' hi arrendo la ganancia Sr. Rector de Caldas. Vosté, portat per l' egoisme, va tancar a la Verge del Remy com si fós una criatura rapatania... Donchs tingui per segur que no hi ha remey per vosté. LA CAMPANA DE GRACIA, desde luego l' excomunica.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—A-for-tu-na-da-ment.
2. ENDEVINALLA.—Séva.
3. CONVERSA.—Emilia.
4. TRENCA-CLOSCAS.—Alcover.
5. GEROGLIFICH.—Per bassetas las criaturas petites

Han endevinat todas las soluciones los ciudatans Deuhet de Reus, Dos Liebrals, Perrucas petit de Reus, Nas de punta inglesa; n' han endaviradas 4, N. C. Romansos; 3, Jaumet del Sadurni y Figorjo de M.; 2, Enriqueta C. y Un Liberal de Reus y 1 no més Rocitilis de Reus.

XARADAS.

I.

Per passar millor l' estona faig algun prima en plural; una nota es la segona de la escala musical. Es tres l' home que bé parla, quarta es lletra consonant.

y antes de res cinch, no es maula, créu que m' hi penso bastant. Una-quinta y regalada es la hermosa Primavera: tres-dos-quarta es ben mirada una lluhida carrera. Quart-dos mes ja no 't puch di; número es dos en plural, y es lo que has llegit aquí una xarada total.

PEPET SIMPÁTICH.

MUDANSA.

Quan som al tot y tot per la campinya me poso sota un tot d' espessa rama, y allá sens que 'l total del sol me toqui tot versos que 'ls envio a LA CAMPANA.

UN TAPÉ Y F. DE T.

CONVERSA.

—Tant mateix te casas, Paco? —Lo trenta del mes aquest. —Y lo dotet d' ella es maco? —Lo más y... en fi ja es grasset. —Segons m' han dit es pubilla; quants anys déu tenir d' edat? —Cóm se diu? —D' ahont es filla? —Tot fa poch ho havém parlat.

UN BARCELONETÍ.

QUADRAT DE PARAULAS.

.....
.....
.....
.....

Omplir los pichs ab lletres que llegidas vertical y horizontalment digan: 1.ª ratlla. un licor; 2.ª en las cartas; 3.ª, apellido y 4.ª un carrer de Barcelona.

DOS LIBERALS.

GEROGLIFICH.

..+ :
COL
I
—
I
:

J. DE DONNA JUANITA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse, 'ls ciudatans J. B. Miro, Un Tajaret, Enriqueta C., Deuhet de Reus y Cristófol Crispin.

Las demés que no s' anomenan no 'ns serveixen com y tampoch lo qu' envian los ciudatans Dos Liberals, N. C. Romansos, Un Torero, Un Salat, Perrucas petit de Reus, Un pelat, P. y Krios, M. T. y F., y J. A. E. de Cogul.

Ciudadá Cristófol Crispin: Insertarém dos mudansas.—Deuhet de Reus: Id. trenca closcas, sinonimia, rombo y anagrama.—Enriqueta C.; Id. Epigrama y mudansa.—Figorin de M.: Id. casi tot lo que 'ns remet.—Marcials: Id. rombos: en las mudansas hi faltan las soluciones.—Nas de punta inglesa: Los geroqlifichs ilustrats no 'ns serveixen: Publicarém sinonimia y acentigrafo.—J. C. (Vilanova de Segria): No val la pena de parlarne.—Set Vuit y Nou: Insertarém logogrifos.—XX: Lo quadret está bé.—Moliné, Reus: Es una cosa tant frivola lo que 'ns diu que val més no dirne res.—U. S. (Sitjes): Lo promés ho cumplirém la semana entrant. Respete a aquell corresponset ximplet de que 'ns parla, val més no parlarne per no donarli importancia.—Constant lector de la Campana, (Vendrell): ¿Que 'ns respon de la noticia que 'ns dona, la qual no deixa de ser grave?—Manyas: Publicarém un trenca-closcas y dos rombos.—F. Alberti y J.: Id. una conversa y una endavinalla.—S. C. (Roda): Sent una qüestió tant personal, necessitem garantias sobre la certesa de lo que 'ns indica.—Campaner de Reus: Publicarém un rombo.—Joanet Tarraconi: Id. trenca-caps, geroqlifich y conversa.—Bonifaci Malcarat: Lo quadro de costums está molt bé.—Ciudadans G. U. V. (Arbós), Aguilera (Tortosa), J. N. (Olesa) y B. C. (Vendrell): Quedan servits.—Ciudadans J. T. y C. (Blanes), J. C. (Papiol), B. R. (Vidreras) y J. E. (Calella): Per excés de original no hem pugat parlarne. Ho deixarém per la semana próxima.

LA DONA NUA

(MORALMENT!)

per C. GUMA.

Forma un elegant tomet en quart, esmeradment imprés sobre paper superior.

Preu: DOS rals.

Se vea en la librería de Lopez, Rambla del Mitj, 20 y demés principals librerías y kioscos.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona, Imp. de Lluís Tasso Arch del Teatro 21 y 23.

SITUACIÓ DE CUBA.

«Brotan por todas partes gérmenes de prosperidad.»